

Messze-messze keleten élt egy vízfordó ember. Ennek a vízfordó embernek volt két nagy cserépedénye. Annak a botnak egy-egy végén lógtak, amit a nyakában hordott. Az egyik edényen volt egy repedés, míg a másik tökéletes volt, és mindig egy teljes adag vizet szállított. A pataktól a házig tartó hosszú séta végén a megrepedt edény már csak félig volt vízzel. Két teljes évig ment ez így: a vízfordó csak másfél edény vizet szállított a házába.

Természetesen a tökéletes edény büszke volt teljesítményére, hiszen feladatát jól teljesítette. De szegény törött cserép szégyellte a tökéletlenségét, és nyomorultul érezte magát, hogy csak fele annyit tudott teljesíteni. Két év keserűség után egyik nap megszólította a vízfordót a pataknál:

- Szégyellem magam, mert tökéletlen vagyok. A víz szivárog belőlem egész úton hazafelé.

A vízfordó így válaszolt a cserépedénynek:

- Észrevetted, hogy virágok az ösvényen csak a te oldaladon nőnek, s nem a másik cserép oldalán? Ez azért van így, mert én mindig tudtam a hibádról és virágmagot szórtam az ösvénynek erre az oldalára, és minden nap te locsoltad őket, amíg visszasétáltunk. Két éve leszedelem ezeket a gyönyörű virágokat, hogy az asztalomat díszítsem velük. Ha te nem lennél olyan, amilyen vagy, akkor ez a gyönyörűség sem ragyogná be a házamat.